

И той се бори, и тя се бори. Тя е погнусена отъ онзи развратъ, който е въ Римъ, въ двора на Нерона, отъ онова безправие; а Финиций, и той се подвизава и казва: „Единъ дяволъ иде сега, въ тази красива жена дяволъ виждамъ, сега ще трѣбва да воювамъ. Ако сега пропадна, пропаднахъ завинаги, отидохъ вече. Сега или никога!“ А тя се приближава до него и му казва: „Отче свети, моля ти се, бжди тъй добъръ...“ и почнала да плаче. — „Аа, колко е хитъръ този дяволъ!“ И той пада на колѣнѣ при нозѣтъ ѝ и казва: „Моля ти се, сестро, не ме изкушавай, много съмъ грѣшенъ, отдалечи се отъ мене, ти ще ме погубишъ.“

Вие, съврѣменнитѣ хора, сте като този святия и тази римлянка. Ние не се разбираме. Вие сте сега тази римлянка, която е излѣзла отъ Римъ, която сж я цѣлували въ затвора насила, противъ волята ѝ. А православнитѣ, правовѣрнитѣ, католици, евангелисти, мохамедани, будисти, всичкитѣ сж Финиций. Тѣ постоянно се молятъ въ църквитѣ си, и, когато ние искаме да имъ покажемъ пжтя на истината, тѣ казватъ: „Махнете се, вие ще ни съсипите църквата!“ Казвамъ за този Финиций, че нѣмаше по-удобенъ случай да помогне на тази дѣвица. Нейната душа се кжсаше въ безсмислието на живота: тя не можеше да разбере главния въпросъ — защо човѣкъ трѣбва да живѣе на земята? И веднѣжъ сждбата ѝ измѣнила, тя прѣстава да мисли; на туй противорѣчие тукъ той трѣбваше да ѝ помогне. А той ѝ каза: „Махни се, голѣмъ грѣшникъ съмъ.“ Тя не можа да го разбере. „Ти ще ми покажешъ пжтя“, казва му тя, „пжтя искамъ азъ да зная, този истински пжтъ.“ И питамъ сега, азъ задавамъ този въпросъ и на тази римлянка, и на този Финиций. И двамата още не сж намѣрили смисъла на живота. Христосъ между тѣхъ още не е дошълъ. Търсятъ го, тя—въ Римъ, той—въ пустинята 15 години, въ името на Христа. Срѣщатъ се, не се разбиратъ; той—като християнинъ, тя—като езичница, въ името на ония познания, които е носѣла съ себе си. А